

ἀσφαλές κλειδίον τοῦ πλοῦτου εἶναι ἡ παιδεία· ἐσθίς τὸν φυλάσσετε σήμερον, διότι σεῖς καὶ τὸν ἀπεκτίσετε μὲ πολλοὺς ἰδρωτάς καὶ συχνούς ζωτῆς κινδύνους. Μὴν ἐλπίζετε ὁμῶς ὅτι καὶ οἱ μέλλοντες νὰ τὸν κληρονομήσωσι χωρὶς ἰδρωτάς ἀπόγονοί σας θέλουν εἶσθαι καλοὶ νὰ τὸν φυλάξωσιν, ἂν ἀπὸ τὴν σήμερον δὲν φροντίσετε νὰ παραδώσετε εἰς αὐτοὺς μὲ τὸν πλοῦτον, κιβωτὸν τοῦ πλοῦτου καὶ κλειδίον τὴν παιδείαν. Μὴν ὑποφέρετε νὰ συμβῇ τοιοῦτον κακὸν εἰς τοὺς ἀπογόνους σας· καὶ ὁ Θεὸς μέλλει νὰ ζητήσῃ λόγον ἀπὸ σας, ὡς αἰτίους τῆς μελλούσης του δυστυχίας, καὶ ἡ ἐπερχομένη ἄλλη γενεὰ τῶν ἀνθρώπων παραπλέοντες τὴν Ἰδρῶν, θέλουν λέγειν μὲ καταφρόνησιν· «Τοῦτο τὸ νησίον ἦτο ποτὲ τὸ πλουσιώτατον ὅλων τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν· εἶχε τόσα καράβια, τὰ ὅποια ἐφύλασαν νὰ ταξιδεύωσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν. Οἱ κάτοικοί του ὁμῶς εἰς τοῦτο μόνον ἠσχολήθησαν, καὶ τοῦτο μόνον ἔμαθαν, νὰ μαζεύωσι μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου· ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ μάθωσι καὶ πῶς φυλάσσονται τὰ μέταλλα.»

Τρέμω, φίλοι μου, τὴν ὄραν ταύτην ἀναγκάζομενος νὰ σας φανερώσω τήσων δεινὴν κατασχύνην. Μὴ, διὰ τοὺς οἰκτιρισμοὺς τοῦ Θεοῦ! μὴ τὴν ὑποφέρετε ἀντὶ κατασχύνης, εἰς τὴν ἐξουσίαν σας εἶναι νὰ σολίσσετε τὰς κεφαλὰς σας μὲ στέφανον αἰωνίου δόξης.

Πολλὰ σας λείπουν ἀκόμη, καὶ πολλὰ ζητεῖ ἀπὸ σας ὁ Θεός, διότι καὶ πολλὰ σας ἐχάρισε. Τοῦτο δὲν εἶναι λόγος τοῦ φίλου τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας σας Κοραῆ, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ φωνή· «Ὡ ἐδόθη πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται παρ' αὐτοῦ.»

Μὴ φανῆτε λοιπὸν παρήκοοι τοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι καὶ ὀνομάζεται ΣΟΦΙΑ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ θέλημα εἶναι νὰ σοφίζωμεν τὸ λογικὸν μας μὲ τὴν παιδείαν. Δεῖξετε ὅτι εἰσθε ἀληθεῖς χριστιανοί, συντρέχοντες μὲ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς σας εἰς αὐξήσιν τῆς παιδείας. Βλέπετε τί ἔκαμεν ἓνας μόνος ἀδελφός μας, ὁ γενναῖος Βαρβάκης· βλέπετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν γνῶσιν πῶς νὰ τὸν μεταχειρίζεται. Οἷδ' ἐσᾶς, φίλοι, δὲν ἐστέρησαν ὁ Θεὸς ἀπὸ γνῶσιν· μεταχειρίσθητε λοιπὸν τὸν πλοῦτον κατὰ τὴν γνῶσιν σας, εἰς ὠφέλειαν καὶ δόξαν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος· ὠφελοῦντες ἑαυτοὺς, ὠφελεῖτε τὴν Ἑλλάδα· δοξάζοντες ἑαυτοὺς, δοξάζετε ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Πρέπει νὰ συναθροίσετε ὅλους σας τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, καὶ πτωχοὺς καὶ πλουσίους, νὰ τοὺς παρακαλέσετε νὰ συνεισφέρωσιν ὅλοι κοινὴν ἐτήσιον βουήθειαν, πολλὴν ὅστις ἔχει πολλὰ, ὀλίγην ὅστις ἔχει ὀλίγα. Καὶ τῆς χάρας τὰ δύο λεπτὰ δέχεται καὶ ἐπαινεῖ ὁ Θεός· πλέον παρὰ τῶν πλουσίων τὰ πτωχία δῶρα. Ἀπὸ τὴν κοινὴν ταύτην βουήθειαν πρέπει νὰ στέλλετε νέους πρῶτον εἰς τὴν Χίον, νὰ διδάσκωνται ἐκεῖ ὅσα μαθήματα δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ νησίον σας· ἐξ αὐτῶν πειτὰ ἄλλους νὰ κρατήσετε αὐτοῦ διὰ τὴν παρῆσαν ἀνάγκην, καὶ ἄλλους νὰ στείλετε εἰς τὴν

Πίσαν, παραδίδοντες αὐτοὺς, ὡς εἰς ὄδηγόν καὶ πρυστάτην, τὸν σεβασμιώτατον ἀρχιερέα Ἰγνάτιον, τὸ καύχημα τοῦ γένους μας, τὸ ὁποῖον ἄλλους δεκά τοιοῦτους ἀρχιερεῖς ἂν εἶχεν, ἤθελε παύσειν πρὸ πολλοῦ νὰ ὀνομάζεται γένος δυστυχέστατον. Ἀπὸ τὴν κοινὴν ταύτην βουήθειαν πρέπει νὰ φροντίσετε καὶ βιβλιοθήκην, χωρὶς τῆς ὁποίας ἀδύνατον νὰ καταστήσετε γυμνάσιον.

Πλειότερα, φίλοι ὁμογενεῖς, νὰ σας γράψω δὲν με συγχωρεῖ ἡ γεροντικὴ ἀδυναμία μου· καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα βισπνιζόμενος ἀπὸ πόνους ἀρθριτικούς (πιστεύσατέ με) σας ἔγραψα, διὰ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου, καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ ἀκούσω (ἂν ἦναι δυνατόν) πρὶν ἀποθάνω, ὅτι οἱ φρόνιμοι Ἰδριῶται, ἀφοῦ ἀπέκτησαν πλοῦτον ἀργυρίου, καταγίνονται τὴν ὥρην νὰ κερδήσωσι τὸν ἀσυγκρίτως τιμιώτερον πλοῦτον τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἡ ζωὴ μας εἶναι ὀλιγοχρόνιος· μόνον μέσον νὰ τὴν ἀλλάζωμεν μὲ ζῶην αἰώνιον, τὴν μέλλουσαν, ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός τὴν σγᾶπην τοῦ πλησίον· καὶ τίς ἄλλος εἶναι πλησιέστερος εἰς ἡμᾶς παρὰ ἡ πατρίς; Αὐτὴ, γυμνὴ καὶ καταφρονιμένη, προσκαλεῖ ὅλα τις τὰ τέκνα νὰ τὴν ἐνδύσωσι μὲ τὴν παλαιάν τῆς δόξαν. Μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς σας παρακαλῶ ὅλους, φίλοι καὶ ἀδελφοί, καὶ σας ἐξορκίζω εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ κλείσετε τὰς ἀκοὰς εἰς τὸ κάλεσμα τοῦτο τῆς ταλαιπώρου πατρίδος μας.

Σας εὐχομαι ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ προκοπὴν εἰς ὅλα τὰ καλὰ καὶ τίμια!

Ἐκ Παρισίων, 14 Ἰουνίου, 1820.

Ὁ φίλος σας ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ.

— 000 —

Ὁ Ζήσης τ' ἀρχαντόπουλο, τῆς Ζαγοράς ἀρέντης
βουλιέται ξενιτιά νὰ ἰδῇ νὰ πλανηθῇ· τὰ εἶνα·
Μὰ καὶ ποῦ ἐταξείδωμε μὲ τὰ παντὰ γυμνάτα
Οἱ Ἀλτζερῖνοι πρὶν ἔκταν μὲ τὰ γοργὰ καῖκα
Καὶ σκλάβοι ἐπὶ ἐπὶ αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του·
Ἐ τὴν Ἀλτζερῖν τὸν ἔφεραν ἔς τοῦ μπῆν τὸ κονάκι·
— Προσκύνα, Ζήση, τὸν πασᾶ καὶ γένου Μουσουλιμάνος
Ἀρχοντας νάται πᾶν ἑμᾶς, ν' ἄλλος κελὸ χαρῆμι.
— Κάλλιχ ἔγω νὰ κομματικῶθῃ λιανὰ ζῆνα κομματίτῃ
Παρὰ ποτὲ μου ν' ἀρηθῶ τὴν πίστι τῶν γουῶν μου!
Δὲν προσκυνῶ ἐγὼ πασᾶ, δὲν πάγω ἔς τὸ τζαμί σας·
Κι' ἂς μένω σκλάβος σας ἰδῶ, ἔς τὰ σίδερ' ἂς ποθᾶνω!
Καὶ ἔδριξί τὴν πίστιν τους κί ἔκαμε τὸν σταυρὸν του
Καὶ ἔς τὸ τζαμί δὲν θέλωτε ποτὲ νὰ προσκυνηθῇ.
Ἐ τὰ σίδερα τῶν ἔδων μὲ κλάπαις ἔς τὰ ποδάρια,
Κρίκο βερὺν ἐπέρασαν ἔς τὸν ἄμορφο λαμό του
Κί ἐχῶσαν τὸν ἔς τὴν φυκακὴ, σὺ σκεταῖνὸ χαμῶγι.
Μὲ τὸ ψωμί καὶ τὸ νερὸ ἐπέρασ' ἑπτὰ χρόνια
Χωρὶς νὰ ἔερ' ὁ δούτοχος τί γίνεται ἔς τὸν κόσμον,
Μάτιχ ἔγω καὶ δὲ ἔδωκατε, αὐτὰ χωρὶς ν' ἀκούη.
Μιὰ κόρη εἶχεν ὁ πασᾶς, μιὰ κόρη μαυροματά,
Σὰν κυπαρίσι λιγερὴ, γλαυκὴ σὰν τὸ φεγγάρι,
Ἦταν καλὴ πᾶν χριστηνῆ, σὰν ἀγγελὸς ἐρταῖ

Ποῦ τότε κέρην ἀπιστὸς δὲν ἄξιζε νὰ ἔχῃ.
 Συχὰ ἐστὲναζε βαθύα κι' ἐρράγιζ' ἡ καρδιά της
 Γιατί ἐσυλλογοῦτανε τὸν ὄμορφο τὸν σκλάβο,
 Κ' ἔχυνε μαύρα δάκρυα γιὰ τὸν φυλακωμένο.
 Κάθε αὐγὴν ἐπήγαινε κοντὰ 'ς τὴν φυλακὴ του
 Καὶ μιὰν αὐγὴν, χρυσὴν αὐγὴν, καλοκαιρινὴν ἡμέρα
 Ποῦ ἐκαλάϊδουν τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἀνθὰ ἱμυρίζαν
 Ἐνα τραγοῦδιον ἄκουσε ἀπὸ βαθύα νὰ ἔβγαίνῃ
 Ὁ Ζήσης ὁ κακόμοιρος ἔλαιγε τὸν καυμὸ του.
 « Τὰ μάτια τῆς μανοῦλας μου θὰ κινῶ ἀπὸ τὸ κλάμα
 « Ποῦ τόσα χρόνια κλαίγουνε γιὰ τὸν χαμένο γιου της
 « Οἱ φίλοι μου κι' οἱ σπητικοὶ δὲν θὰ μιλοῦν γιὰ μένα,
 « Ὁ σκύλος μου θὰ φάγῃ χωρίς νὰ μέ θυμᾶται
 « Καὶ τοῦ σπητιοῦ μου ἡ αὐλὴ θάναε χορταρισμένη !
 Ἡ Τουρκοπούλα πρόκεινε μὲ δάκρυα 'ς τὰ μάτια
 Ν' ἀκούσῃ τὸ πικρὸν κλάμα, μὰ σώπαινε ὁ Ζήσης.
 Ἡ λύπη τὸν ἐπλάκωσε κι' ἐσφιγγε τὸν λαμό του.
 Νὰ τραγοῦδησῃ δὲν μπορεῖ μόν' κλαίγει ὁ καυμένος !
 Κι' ἡ κόρη συλλογοῦτανε βαθύα ὅλα τὴν ἡμέρα
 Εἰ ὅταν ἐπ' νὰ κοιμηθῇ πάλιν ἐσυλλογοῦταν,
 Καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ πικρὸν ἰδοῖζε 'ς τ' αὐτιά της.
 Μισοκωκκα σηκώνεται, παταῖ ἀγάλε 'γάλε,
 Μισ' τὸν ἀντὶ τοῦ κόρη της πηγαίνει καὶ τοῦ κλέφτης
 Τῆς φυλακῆς του τὰ κλειδιά ἀπ' τὸ προσκέφαλό του
 Ἡσᾶν βρυκόλας παταῖ δίχως νὰ κἀμῃ κρότο,
 Φθάνει 'ς τὴ μαύρη φυλακὴ μὲ τὰ κλειδιά 'ς τὰ χέρια,
 Ἀνοίγει θύρας καὶ σφαλνᾷ ἀνοίγει ἔξαναίγει
 Τριάντα θύρας ἀνοίξε ὡς ποῦ ν' ἀλλῆ 'ς τὸν Ζήση.
 Κι' ὁ Ζήσης τὴν ἐκώτταζε μὲ μάτια θαμβωμένα.
 — Ἄχ ! λέγει, κόρη ὄμορφη, σκλάβο καὶ σὺ θὰ εἶσαι !
 Κάθου κοντὰ μου λιγερὴ καὶ πὲς μου πόθεν εἶσαι,
 Καὶ πῶς εἶδα κατάντασαι 'ς τὰ χέρια τῶν σκυλλιών.
 — Δὲν εἶμαι σκλάβο, Ζήση μου, μόν' εἶμαι Μουσουλμάνο.
 Γιὰ πὲς μου σὺν τί κτήματα σὺν τί χωράφια ἔχεις
 Σὺν τί θὰ δώσῃς τὴν καλὴ ποῦ θὰ σ' ἐλευθερώσῃ ;
 — Δυὸ σπήτια ἔχω 'ς τὸ Βουὸ καὶ δυὸ 'ς τὸ Μακρινίτζα
 Κ' ἔχω χωράφια περισσὰ ποῦ μετρημὸ δὲν ἔχουν.
 Ὅλα 'ς τὰ δίδω, λιγερὴ, ἂν θὰ μ' ἐλευθερώσῃς,
 — Δὲν θέλω τὰ χωράφια σου, τὰ σπήτια σου δὲν θέλω,
 Μόν' θέλω νὰ μοῦ ἔρκοσθῃς καὶ τάγμα νὰ μοῦ κἀνῃς
 Μῆνας ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς γυναῖκα νὰ μὴν πάρῃς,
 Μηδὲ νὰ ἐλάξῃς στέφανα δίχως νὰ μ' ἐρωτήσῃς.
 — Μὰ τὸν Θεὸ ποῦ προσκυνῶ, μὰ τὸ καλὸ ποῦ θέλω
 Μὰ τὴν μανοῦλα μου, ἂν ἔῃ, μὰ τὴν γλυκιὰ πατρίδα
 Σ' ἔρκομαι, κοπέλα μου, γυναῖκα νὰ μὴν πάρω
 Μῆνας ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς δίχως νὰ σ' ἐρωτήσω.
 Τὰ σιδερά του ἔσπασε μονάχ' ἡ Τουρκοπούλα
 Τὸν ἔβγαλ' ἀπ' τὴ φυλακὴ τὸν πάει 'ς τὸ περιγιάλι
 Καὶ τοῦ φορτίου τὴν ποδιά μὲ μάλαμα κι' ἀσπῆμι,
 Εἰ ἀπ' τὸ μικρὸ της δάκτυλο βγάζει τὸ δακτυλίδι
 Καὶ τὸ τζακίζει σὺν γυαλί τὸ κἀνει δυὸ κομμάτια.
 — Νὰ, Ζήση, πάρε τὸ μισὸ, τὸ ἕνα τὸ κομμάτι
 Καὶ μὴ ξεχνᾷς πῶς σ' ἀγαπᾷ τοῦ Ἀλτζεριῦ ἡ Τουρκα.
 Πήγαινε τώρα πρόφθασε ἐκεῖνο τὸ καράβι
 Ποῦ φύγει γιὰ τὸν τόπο σου, πηγαίνει 'ς τὸ Ζαγόρι.
 Καὶ σὺν περάσῃς μὲ καλὸ τρεῖς χρόνοι κι' ἑπτὰ μῆνες
 Γύρῃς πίσω, Ζήση μου, γυναῖκα νὰ μὲ πάρῃς.
 Ἀκόμα δὲν ἀπέρκοαν τρεῖς χρόνοι κ' ἑπτὰ μῆνες
 Κι' ἡ Τουρκα ἀποθάρσυνε τὸν ξένο ποῦ ἀγάπα,
 Ἦμαρ ἡ καρδιά της ἔλεγε Σ' ἐξέχασαν ὁ Ζήσης
 Κι' ἔλατ θε νὰ στεφανωθῇ ῥομιάν ἀρχοντοπούλα.
 Καράβιν κῦρνετοίμο, Ζαγοριανὸ καράβι
 Καὶ μπαίνει μέσα μάλαμα κι' ἀσπῆμι φορτωμένη
 Καὶ πύτρα ῥίχνει πίσω της 'ς τὸν τόπο τοῦ γονιοῦ της

Κι' οὐδὲ τὸ ξέρι ἡ Ἀλτζερικὴ πῶς φεύγει μὲτὴν κόρη.
 Καὶ τὸ καράβιν ἔφυγε 'ς τὰ κύματα τὰ μαύρα
 Τὸ παραδέρνει ὁ Βοριάς, πονέντε καὶ λεβάντε,
 Καὶ σὲ δυὸ μῆνες ἔδωσαν ὁ ἄγιος Νικόλας
 Κι' ἔφθασεν εἰς τὴν Ῥουμυλὴ τὸ γρηγόρο καράβι.
 Ἐβγήκε ὁ Καπιτάνιος τοῦ 'ς τὸ σπήτι τοῦ νὰ πάγῃ
 Ἐβγήκαν καὶ οἱ ναῦται τοῦ νὰ πάει 'ς τῆς καλαῖς τῶν,
 Ἐβγαίνει καὶ ἡ Τουρκα ἔρμα καὶ μονάχ.
 Καὶ πέρνει δρόμους καὶ στρατιὰ, στρατιὰ καὶ μονοπάτια
 Κι' ὅλο ῥωτᾷ ἔξανα τοῦ Ζήση τῆς τὸ σπήτι
 Χαράμματα ἐκίνησε καὶ βράδου περπατοῦσε,
 Κι' ἐκεῖ πρὸς τὸ βασιλεῖμα ἔξαναίγει ἕνα Βλάχο
 Ποῦ βάσει χίλια πρόβατα σὲ πρᾶσινο χορτάρι
 — Καλὴ σου μίρα, Βλάχο μου. — Καλῶς 'την τὴν κοπέλα.
 — Δόσε μου γάλα, Βλάχο μου, γιὰτ' εἶμαι κουρασμένη,
 Τρέμουν τὰ ποδαράκια μου, ἐρράθηκ' ὁ λαμός μου,
 Γιὰ δός μου γάλα, χριστιανέ, κι' ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆσῃ.
 — Πιες γάλα τῆς κατζίκας μου, νὰ φάγῃ καὶ μιζύθρα
 Κι' ἂν ἴσῃς νὰ πῆς λίγο κραοὶ πῆγαινε παραπέρα
 Ὅπου 'ναι τοῦ ἀφέντη μου τὸ σπήτι κι' ἔχει γάμο.
 — Ποῖος εἶναι ὁ ἀφέντης σου καὶ τίνος εἶν ὁ γάμος ;
 — Ὁ Ζήσης εἶν' ἀφέντης μου κι' ὁ γάμος ἐδικός του.
 Πιὴ φωνίτζαν ἔσυρεν ὅσα κι' ἂν ἠμποροῦσε
 Καὶ τρέχει, τρέχει, πεταχτὰ δίχως νὰ πῆ τὸ γάλα !
 Τὸ σπήτι ἦταν ἀνοιχτὸ, ἐπαίζαν τὰ παιχνηδιὰ
 Καὶ τὰ καρίτζα χόρμαινεν μὲσ' 'ς τ' ἄσπρα φορμμένα,
 Χορεύαν κι' οἱ λεβέντιδες 'ς τὰ τζαμικὰ ντυμένοι
 Ἐτὴν θύραν ἔσταε ἕνας νιὸς νὰ δέχεται τοὺς ξένους.
 — Νὰ ζήσης, ἀξιο παιδί, ἐτέλειωσαν ὁ γάμος ;
 — Ὅχι, κοπέλα ὄμορφη, δὲν ἄρχισαν ἀκόμα.
 — Πάρε, παιδί μου, τὸ μισὸ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι
 Καὶ τρέξε δός το τοῦ γαμβροῦ νὰ βγῇ νὰ τὸν συντύχω.
 Ὁ νιὸς ἐπῆγε 'ς τὸν γαμβρὸ, τὸ χέρι του τραβάει.
 — Τί ἔχεις κι' εἶσαι κόκκινος ; τί ἔπαθες, παιδίμου ;
 — Κύρ Ζήση ἔλας τῆς καλαῖς τῆς Ῥουμυλῆς τῆς εἶδα,
 Μὰ κάττω εἶναι μιὰ καλὴ ποῦ τῆς περνάει ὄλας.
 — Πιες της νὰ ἔλθῃ 'ς τὸ χορὸ, κραοὶ νὰ τῆς κεράσω.
 — Ἐτὴν θύρα στέκει μοναχὴ, νὰ σὲ συντύχῃ θέλει,
 Τὸ δακτυλίδι σ' ἔσταλεν ἐτοῦτο τὸ σπασμένο.
 — Ἦρῃ ἡ καλὴ μου εἶν' ἰδῶ, τοῦ Ἀλτζεριῦ ἡ Τουρκα !
 Ἐκαμαε δυὸ πηδημάτα κι' εὐρέθηκε 'ς τὴ θύρα,
 Τὴν Τουρκοπούλαν ἄρπαξε, 'ς τὸ στήθος του τὴν σφίγγει
 Καὶ τὴν φιλεῖ καὶ τὴν φιλεῖ καὶ κλαίγουν καὶ φιλοῦνται.
 — Ἄφου, κύρ Ζήση ! ἔχε γυιὰ, πίσω πηγαίνα πάλι
 Γιατί ἐπὺ παντρεύομαι κι' ἐγὼ πρᾶσι νὰ φύγω.
 — Ὅχι, ἀγάπη μου γλυκιὰ, δὲν φεύγεις ἀπ' ἐμένα.
 Ἄφου σὲ στέλνει ὁ Θεὸς πῶς γίνεται νὰ φύγῃς ;
 Μιῖνε καὶ δὲν παντρεύομαι παρὰ μ' ἐσένα μόνο.
 Κι' ἡ νύφη ποῦ τοὺς ἔβλεπεν, ἡ στολισμένη νύφη
 Ἐθώμωσε κι' ἐδάκρυσε καὶ λέγει πεισματωμένα
 — Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς ποῦ ἦλθ' ἡ τουρκοπούλα !
 Γιατ' ἡ ἀγάπη σου βροτᾷ παρὰ πολλὸ, ἀφέντη
 Μιὰ νύφη θέλει τὴν αὐγὴν, τὸ βράδου θέλει ἄλλο.
 — Σώπαινε, νύφη τῆς αὐγῆς, καὶ μὴν παραπονιάσαι
 Γιατὶ ἡ νύφη τοῦ βραδουῦ μ' ἔσωσε τὴν ζωὴ μου,
 Κι' ἐγὼ τῆς ἔταξα πριχοῦ γυναῖκα νὰ τὴν πάρω.
 Καὶ σὲ, σὲ στέλνω σπήτι σου μ' εἶσαι παλληκάρια
 Μ' ἀσπῆμι καὶ μὲ μάλαμα καὶ με μαργαριτάρια !
 Κι' ἐκεῖ ἐρχόνταν κι' ὁ παπᾶς μὲ στέφανα 'ς τὸ χέρι.
 — Παπᾶ, ἄφου τὰ στέφανα καὶ φέρε καλυμμένα !
 Ἦλθε κοπέλα τουρκαῖα καὶ χριστιανὴ θὰ γένῃ
 Φέρε νὰ τὴν βαπτίσωμε. Γιὰ βάπτισο τὴν Ἐλένη
 Καὶ τὴν Ἐλένη ὕστερα μαζί μου στεφανώεις.